

1. La narración i la dramatúrgia

Cal partir de la idea que tota **història real** o **fictícia** narrada en un audiovisual respon a uns **mecanismes** que es repeteixen o es transgredeixen, segons el cas, i que es construeixen per norma general sobre un mateix esquema, segons un sistema.

El mot **dramatúrgia** prové del grec *drama*, que significa **acció**.

I prenent la definició d'Aristòtil a la *Poètica*, la idea està relacionada amb la **imitació** i la **representació** d'una acció humana.

La **dramatúrgia** crea un doble lligam: entre l'**autor** i l'**espectador**, cosa que és pròpia de totes les arts, i entre el **personatge** i l'**espectador**, cosa que, en **narrativa audiovisual**, anomenem **identificació**.

Sigmund **Freud** i Friederich **Nietzsche** afirmen que el fenomen de la **identificació** de l'espectador en el drama és un dels seus grans plaers d'aquest darrer i que aquesta permet la **catarsi** de l'espectador.

La **catarsi** a través de l'art és, segons Aristòtil, una experiència interior purificadora.

L'esquema **PERSONATGE — OBJECTIU — OBSTACLE** constitueix el principi de la base de la **dramatúrgia** perquè conté tots els mecanismes de la ficció.

Aquesta forma **simple** i única pot engendrar una **infinitat** d'històries.

Troblem un **fet desencadenant** o **incident desencadenant** que és el motor amb el que s'inicia la història.

Alguns exemples que hem vist a classe:

Blue Velvet (1986) de David Lynch

The Wind Rise (2013) de Hayao Miyazaki

The Big Lebowski (1998) de Joel Coen i Ethan Coen